

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD. v právní věci žalobce: **Mgr. V. U.**, zastoupeného Mgr. Petrem Prouzou, advokátem se sídlem Vratislavova 23/30, Praha 2, adresa pro doručení: BBH, advokátní kancelář, v.o.s., Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 9. 5. 2013, sp. zn. SZ 060160/2013/KUSK REG/MP, č. j. 069563/KUSK, o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ze dne **9. 5. 2013, sp. zn. SZ 060160/2013/KUSK REG/MP, č. j. 069563/KUSK, s e z a m í t á.**
- II. Žalobci **s e u k l á d á** zaplatit České republice – Krajskému soudu v Praze na účet č. 3703-8729111/0710, variabilní symbol 3945001513 soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 24. 7. 2013 domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto usnesení, jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru stavebního úřadu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 001774/2013, sp. zn. výst. 031349/2012/KP, jímž byla obci Přezletice umístěna stavba kanalizačního řadu, na pozemku parc. č. 90/14, 507/2 v katastrálním území Přezletice.

Dne 12. 11. 2013 byl soudu doručen návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobce má za to, že by nepřiznání odkladného účinku mohla žalobci vzniknout nepoměrně vyšší újma, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, neboť žalobci bylo fakticky znemožněno bránit svá práva ve stavebním řízení, které ve svém důsledku může vést až k faktickému vyvlastnění jím vlastněné přípojky, jak popsal v žalobě. Hrozba zásahu do ústavou chráněného vlastnického práva je velmi reálná a s ohledem na způsob vedení stavebního řízení se stává také bezprostředně hrozící, protože s žalobcem není v rámci stavebního řízení jednáno jako s účastníkem. Odkladný účinek žaloby se tak stává nejvhodnějším (ne-li jediným) nástrojem ochrany žalobcových práv, když jeho následkem nutně bude nemožnost přijetí rozhodnutí ve stavebním řízení (či jeho výkon, bylo-li přijato) a zabránění případnému zásahu do práv žalobce realizací stavby kanalizace. Jak v územním, tak v navazujícím stavebním řízení je zcela pomíjena propojenost otázky stavby kanalizace s otázkou stavby kanalizačních přípojek V extrémním případě hrozí, že dojde k realizaci stavby kanalizace, která ve svém důsledku z otázky přípojek, řízení týkajících se přípojek a porušení práv odvolatele učiní *fait accompli*. Územní řízení se tak stává prvním článkem v řetězu hrozícím újmou na právech žalobce. Tímto návrhem se žalobce obrací na soud, aby tento řetěz bezpráví přerušil na samém jeho počátku. Odkladný účinek se nedotkne nepřiměřeným způsobem práv třetích osob, která jím naopak budou chráněna. Také ostatní účastníci územního

řízení, jichž byl velký počet, se snaží o získání informací v rámci navazujícího stavebního řízení; je pravděpodobné, že se jej budou také snažit účastnit, podobně jako žalobce. Přiznání odkladného účinku není ani v rozporu s veřejným zájmem. Pokud by došlo k dodatečnému zrušení územního rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání, pak by toto mělo dopad také na výsledky stavebního řízení a mohlo vést až k nutnosti jeho obnovy. Je ve veřejném zájmu, aby stavební řízení proběhlo až tehdy, kdy bude najisto postavena správnost a zákonnost územního rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání. Veřejný zájem je chráněn také z pohledu neexistujícího podložení ekonomické nezbytnosti a výhodnosti stavby nové kanalizace. Toto se odráží jednak v možném porušení povinnosti pečovat o majetek obce s nejlepším vědomím, svědomím a péčí řádného hospodáře, stejně jako v neexistujícím řešení otázky financování přípojky (s možným ústavněprávním dopadem do vlastnického práva žalobce).

Žalovaný ve vyjádření ze dne 4. 12. 2013 s přiznáním odkladného účinku nesouhlasil. Odkázal na soudní judikaturu, podle které povaha rozhodnutí o umístění stavby vylučuje obecně možnost přivodit újmu předpokládanou v § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť toto rozhodnutí ještě nezakládá potenciálnímu stavebníkovi právo stavět. Oprávnění účastníka uskutečnit konkrétní stavbu (případně změnu stavby) na konkrétním místě a za určitých podmínek je zřízeno až pravomocným stavebním povolením (usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2004, č. j. 57 Ca 14/2004 – 40 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. Aprk 58/2013 – 126). Žalovaný současně v reakci na dotaz soudu sdělil, že dne 9. 10. 2013 vydal Městský úřad Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, odbor životního prostředí, rozhodnutí o povolení stavby splaškové kanalizace, které nabylo právní moci dne 31. 10. 2013. Spis byl následně postoupen žalovanému (odboru životního prostředí) k přezkumnému řízení.

Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil takto:

Podle ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Z výše citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákon pro případné přiznání odkladného účinku žalobě stanoví celkem tři předpoklady. 1) Výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu. 2) Tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. 3) Přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí, jak to musí činit při rozhodování ve věci samé (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu (zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“, nikoli o pouhé „újmě větší“; to má svou logiku, protože v řízeních s jediným účastníkem, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní

následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebestmírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká).

Dotčený veřejný zájem v případě rozhodování o přiznání odkladného účinku žalobě, je povinen tvrdit a osvědčovat žalovaný. Újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, by měl žalovaný též zmínit, je-li mu z průběhu správního řízení známa. V obou případech však není žalovaný zatížen břemenem tvrzení a břemenem osvědčovacím, neboť soud je oprávněn doklady k osvědčení hrozícího dotčení veřejného zájmu, popř. i práv třetích osob, obstarat i z moci úřední. Neuvede-li žalovaný tyto okolnosti, popř. je neosvědčí, nevede to automaticky k vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. Pasivita žalovaného však zvyšuje pravděpodobnost, že soud existenci těchto okolností, jež brání přiznání odkladného účinku žalobě, nebude schopen zjistit a návrhu vyhová. Ať již však soud odkladný účinek přizná nebo ne, může být v důsledku posunu ve skutkových zjištěních soudu rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zrušeno (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), popř. na základě opakovaného návrhu odkladný účinek přiznán.

Soud předesílá, že v minulosti již několikrát v odůvodněných případech přiznal odkladný účinek žalobě směřující proti územnímu rozhodnutí, neboť zohlednil od 1. 1. 2007 účinnou právní úpravu plynoucí z § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), podle které, dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává. Protože obdoba tohoto ustanovení za účinnosti předchozího stavebního zákona neexistovala, bylo do té doby možné tvrdit, že k zásahu dojde teprve vydáním stavebního povolení na příslušnou stavbu.

V případě žalobce však již došlo v mezidobí (od podání žaloby dne 24. 7. 2013 do podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě dne 12. 11. 2013) k naplnění hypotézy § 94 odst. 5 stavebního zákona, neboť dne 9. 10. 2013 vydal Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, pod č. j. 100/39183/2013, stavební povolení na předmětnou stavbu, jehož kopii si soud u žalovaného (odboru životního prostředí) vyžádal. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 10. 2013. Za tohoto stavu neshledal soud podmínky k přiznání odkladného účinku žalobě směřující proti územnímu rozhodnutí, neboť újma, které hodlal žalobce zabránit právě podáním návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, již nastala v důsledku vydání stavebního povolení ještě před podáním tohoto návrhu. Žalobce tak již nelze touto cestou před tvrzenou újmu ochránit. Z tohoto důvodu soud návrh zamítl. Bránit se proti porušování svých práv se musí žalobce v navazujících řízeních.

Ve výroku II. tohoto usnesení uložil soud žalobci povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1.000 Kč [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů *per analogiam*], přičemž splatnost poplatku je dána ustanovením § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích a činí tři dny od právní moci tohoto usnesení. Poplatková povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž byla návrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 02. 2012, čj. 1 As 27/2012-32, www.nssoud.cz).

Poučení: Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

V Praze dne 12. prosince 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Vlasáková